

SEVMEME ENGELİ

Gözlerini ovuşturarak, hafif yumuk gözleriyle sağ ve sol omzuna anlamsızca bakarak odasını selamladı. İlk defa görüyordu eşyalarını sanki. Daha dün o masanın üzerinde kalemini kâğıdına akıtmamış gibiydi. Pencerenin gözünden gökyüzüne bakarken yıldızlara masal anlatmamış gecenin kapanışını seyre dalmamıştı. Bu kadar yaşamışken, bu kadar uzaktı bu odaya ve hayata.

Kapının zili çalıyordu. Israrlı çalışmalar a karşılık gelmeyeceğini fark eden yüzünü hiç görmediği postacı, yine her zamanki çözümünü uygulamıştı. Gittiğinden emin olunca odasının kapısını yavaşça aralayıp kapıya doğru yürüdü. Eli titriyordu, zarfı eline aldığında yine o bir türlü engel olamadığı acı vücudunu kaplamıştı. Hiç kıpırdamadan oracıkta kalmıştı, kıpırdasa tüm gerçekler üzerine koşacak ve onu pişmanlığa itecekti. Zarfı açıp açmamak konusunda kararsızdı. Yazılanları az çok tahmin ediyordu fakat ya düşündüğünden farklı şeyler yazıyorsa? Bu duygulardan kutulamayacağını biliyordu ama yine de zarfı açmayacaktı çünkü buna ne cesareti ne de yüzü vardı. Telefonun melodik sesi onu tekrar hayata döndürdü. Arkadaşı günlük uyarısını yapıyordu. İşe gitmesi gerekiyordu, biliyordu. Kararsızlığından sıyrılarak zarfı ceketinin cebine iliştirdi. Atmayacaktı ama okuyamayacaktı da...

Servise bindi ve geç kalmasından şikâyetçi gözler eşliğinde her zamanki yerine oturdu. Az ilerde ofisin en konuşkan adamı onun yanına oturacak ve gündelik esprilerini yapacaktı. Her şeyi ezberlemişti artık. Hayat yine aynı oyunun perdelerini açmıştı. Servis durdu ve işte o konuşkan adam yine yanındaydı. Yüzüne acıma duygusunu giydirmiş öylece bakıyordu. Birkaç saniye sessizlikten sonra hızlı hızlı döküldü kelimeler.

“Günaydın, seni o kadar aradım niye cevap vermedin? Yine beklettin insanları dimi?” Karşısındakinin hiç tepki vermediğini hatta yüzünü pencereye dönüp onu umursamadığını fark ettiği halde pes etmedi. Bu sefer hem konuşuyor hem de elleriyle saçma sapan hareketler yapıp anlaşılacak için büyük çaba sarf ediyordu. O, yine tepkisizdi. Servisin ön koltuklarından karık bir ses duyuldu: “Uğraşma şu gereksizle, anlamıyor işte seni. Bizim de başımız ağrımamız boşuna” Bu konuşmayı destekler sesler yükseltti birer birer. Konuşkan adam, bu kadar tepkiden sonra bugünkü çabalarına son vermek zorunda kaldı ama herkes biliyordu ki yarın yine aynı çaba devam edecekti. Servis şirketin giriş kapısına geldi ve şoför oturduğu koltuktan geriye bakarak “kolay gelsin arkadaşlar” diyip mesai başlama zilini çalmıştı.

Masasına oturup bilgisayarını açtı ve e postaları okumaya başladı. İnsan kaynakları bölümünde çalışmak diğerlerine göre çok kolaydı. Akşama kadar bilgisayarın karşısında yazışıp maaşı cebe koyuyorlardı. Üstelik üstün beceriler de gerektirmiyordu, iki kelimeyi bir araya getiren herkes bu bölümde çalışabilirdi. Eline bir dosya alan hızlıca sağa sola koşuşturmaya başladı. Onların işi oturmakla olmazdı. Onun masasının önünden geçen “bu adalet mi?” dercesine ona kızgın bakışlar atıyordu. O ise hiç kimseyle ilgilenmiyordu. Sadece bilgisayarına bakıyor ve sürekli bir şeyler yazıyordu. Parmakları klavyenin üzerinde süratle geziniyordu. Masasının önünden geçen nazik bir bedenden, kendine yakışmayan kaba bir cümle çıktı aniden: “Bazıları oturduğu yerden para kazanıyor, bizde mi kolumuzu ayağımızı sakatlasak acaba?” Daha uzak masadan bir ses: “Bence dilsiz olalım” Gözleriyle onu işaret ediyordu. Gülüşmeler ofisi sardı, içeriye kötü ruhların imzaları dolmuştu.

O, yine konuşmuyordu. Bilgisayarından gözünü ayırmıyordu. Klavyenin üzerindeki parmakları daha hızlıydı artık. O, sadece yazıyordu. Başkalarının kolay para kazanma yöntemi olarak gözüken bu iş, onun en zor göreviydi. Kelimeler parmaklarından öpüyordu. Ruhtan gökyüzüne çıkmanın özgürlüğüydü bu, kolay mı?

Müdürün kapısı açıldı, herkes birden kendine çeki düzen verip hazır ola geçti. Herkesin gözü kapıda görünen müdürdeydi. “Saat 14.00 da toplantımız var. Tüm reklam ve pazarlama bölümündeki arkadaşları odamda bekliyorum” dedi.” Kimseden çıt çıkmıyordu, belli ki şimdiden toplantıda işkolik müdürün vereceği görevi yapamama korkusunu yaşıyorlardı.

Kolay değildi müdüre bir şey beğendirebilmek. Önceki projelerden biliyorlardı, öyle her projeyi beğenmezdi. Çalışanlar değişik projelerle tek tek sunumlarını yapar, müdür kirli sakallarını sıvazlar, dudağını “emin değilim” ifadesiyle büker ve birkaç saniye sonra “yok olmamış yenisini hazırlayın” diyip masalarına geri gönderirdi. Korkmaları ondandı.

Saat 14.00 gösterdiğinde, herkes tedirgin yüzlerle toplantı odasına doluşmaya başladılar. Yuvarlak masanın çevresine eşit aralıklarda oturdular. Müdür, herkesin yerini aldığı gözüyle onayladığı anda tedirgin dakikalar başladı. Konuşmaya başladığında sadece müdürün sesi ve stresten oynanan kalemlerin sesleri vardı.

“Biliyorsunuz gelişen bir şirketiz ve daha da gelişmek için diğer şirketlerden daha farklı reklam politikaları üretmek ve bulmak zorundayız. Yapılanı taklit etmek yerine yeni fikirler oluşturarak taklit edilen biz olmalıyız. Şirketimizin bu beyinlere sahip olduğunu düşünüyorum. Yanılıyor muyum yoksa?” Kaşlarını aksi bir cevap almayacağını umarak hafifçe kaldırdı ve bakışlarını çalışanlarının üzerinde gezdirdi. Aksi cevap verecek cesaretle kimse olmadığı için tüm ağızlarından “elbette” cevabı çıktı. Müdür konuşmasına kaldığı yerden devam etti. “Güzel. O zaman sizden konusunu sizin belirleyeceğiniz bir sosyal sorumluluk projesi istiyorum.” Mırıldanmalar duymasına rağmen aldırmadı. “Şimdiden kolay gelsin” diyerek ayağa kalktı. Bu toplantının bittiği anlamına geliyordu. Çalışanlar, başlarının yere eğmiş kara kara düşünerek toplantı odasından çıktılar.

Biri sonunda düşüncelerinin dışavurumunu durduramadı ve “Saçmalık bu” dedi. Bu haykırıştan cesaretlenenler aynı tepkiyle söylenmeye başladılar. “Yapılmayanı yapmış, yeni şeyler üretmiş. Sosyal sorumluluk projesi hazırlayacaktınız, düşünen beyinlermişiz.” Sözü bitirir bitirmez tüm öfkesini elindeki dosyadan aldı, onu masasının üzerinde fırlatıverdi. Bir başkası “Yeni bir yazılım mı hazırlasak ya da belki bir web sayfası?” Diğer masadan başka biri: “Peki buradaki sosyal sorumluluk ne olacak?” Gerçekten düşünüyorlardı ama proje üretmek için değil sadece müdürün dilinden kurtulmak ve işlerinden olmamak içindi. Bir haftaları vardı. Bir hafta sonunda kimisi başarılı bir projeye maaşına ikramiye alacaktı kimisi de müdürün gözünde başarısız sıfatını üzerine takınacaktı ve belki de işinden olacaktı.

Bugün her zamanki güneş karşıladı onu. Klasikleşmiş bakışıyla odanın yabancısı gibi sağına soluna bakındı. Tek fark bu bakışları yatağında değil uyuyakaldığı bilgisayar masasının üzerinden yapmasıydı. Kapı çaldı, hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı anda ne zamandır kapısını aşındıran postacıyla karşılaşacağını umarken kocaman bir hiçle karşı karşıyaydı. Arar gözlerle çevreye bakınsa da kimsecikler yoktu. İçeriye dönecekken paspasın üstüne bırakılmış zarfları gördü. Zarfları eline alıp kapıyı kapadı ve sabırsızca gelenlere bakmaya başladı. Büyük bir hayal kırıklığı doldu içine. Elektrik, su faturası, kredi kartı borcu gibi hayatın meşgalesinden başka bir şey değildi elindekiler. Beklediği mektup bugün gelmemişti. Hüzün yüzünde belirmişti ki yine o onu hayata döndüren telefon çalmaya başladı. Servis gelmişti ve işe gitme vaktiydi. Masasının üzerinden dosyayı, gardırobundan ceketini aldı ve işinin yolunu tuttu.

Bugün ofisteki herkes diğer günlerden daha heyecanlı ve stresliydi. O gün bugündür, herkes bir haftalık çalışma sonunda tüm hünelerini müdürün karşısında gösterecekti. En güzel kıyafetler giyilmiş, en güzel kravatlar gömleklere iliştilmişti. Kadınların düzgün makyajı, kusursuz ütülenmiş etek ve gömlekleri... Herkes kusursuzdu.

Müdür odasından bir hışımla çıktı. Ofise genel bir bakış atarak : “Arkadaşlar, toplantı birazdan başlayacak, yavaş yavaş yerlerinizi alınız” dedi. Dosyalar elden ele geçiyor, bir saat sonrasının ne olacağını kestirmeye çalışan gözler birbirleriyle buluşuyordu. Toplantı odasına akan adımlardan biri ona döndü: “Oh, senin tuzun kuru tabi. Bu hayatta dilsiz olmak varmış.” dedi. Tepkisizdi sadece onu küçümseyen gözlerle acıyarak baktı. Ofis boşalmıştı artık. Ofiste tek başınaydı, ne zaman yalnız değildi ki gerçi?

Toplantı başlayalı birkaç saat olmuştu. Şimdi tam zamanıydı. Yerinden kalktı, masasının üzerindeki dosyaları kucakladı. Toplantı odasının önünde derin bir nefes aldı ve kapıyı çalıp içeriye adımını attı. Onu birçok şaşkın göz karşıladı ama bu ona aldırmadı. Kararlı adımlarla toplantı odasının tam ortasındaydı. Müdür, gözlerini ona dikti, şaşkınlıkla birbirine bakıp mırıldanan çalışanlarının varlığına bile aldırmadan ne olup biteceğini merakla bekliyordu. Dosyasını açtı, dosyasının içinden zarflar çıkardı. Bu zarfları herkese dağıtmaya başladı. Herkes çok şaşkıncı, hala olup bitene bir anlam veremiyorlardı. Dikkat eksilen topluluğa konuşmaya başladı: “Şaşkınsınız değil mi? Firma olarak bizim amacımız da insanları şaşırtmak olmalı. En son ne zaman birinden mektup aldınız? Postacının yüzünü hatırlayanınız var mı?” Ardı ardına gelen sorulara mı şaşırsınlar yoksa konuşmadığını düşündükleri arkadaşlarının sesini duyduklarına mı? Şimdi onların dilleri tutulmuştu. Hep onlar konuşmuştu şimdi dinleme sırası onlardaydı. O, konuşmasına devam etti. “Herkesin önüne bir zarf koydum içinde her şey yazıyor olabilir. Acı, sevgi, öfke, ihanet... Mektubu açıp okuyacak biri var mı?” Odadan çıt çıkmıyordu. Birkaç saniye cesaretlinin biri ayağa kalkıp zarfını açıp okur mu, diye beklense de beklenen olmadı. Ceketinin cebinden bir haftadır okunmayı bekleyen zarfı çıkardı ve titreyen ellerinin arasındaki gerçekleri okumaya başladı. “Sana çok uzaklardan yazıyorum. Ellerin değil ruhunun dahi dokunamayacağı uzaklardan... Sana nasıl yazdığımı merak ediyorsun biliyorum. Komşumun kızını çağırdım, sağ olsun bana yardımcı oluyor. Kendi duygularımı sana kendim yazmak isterdim ama napalım? Neyseki hala benim yanımda beni anlayan insanlar var.” Yüzü kıpkırmızı olmuştu utançtan, gözleri doldu. Okumaya devam etti. “Ama sen bıraktın beni. Senin gibi koşamıyorum, senin gibi dokunamıyorum diye. Sen benden daha eksiktin oysa. Ben dudaklarından çıkacak iki keliyle sana bağlanacakken sen hiçbir şey söyleyemedin. Sus, istedim. Ömür boyu konuşma. Yüreğin engelliydi çünkü. Yüreğin çalışmıyordu aşka.” Gözlerinden yaşlar yağmur gibi boşanıyordu. Titrek sesiyle devam ediyordu okumaya. “Ben seni hep sevdim, seni üzmemek için senden uzağa gittim. Görmezsem unuturum, dedim. Vedamı bu son mektubumla yapayım istedim. Şimdi senden daha zenginim. Beni eksik göreni sevebildiğim için daha özelim. Eksiklerinle mutluluklar dilerim.”

Mektup bitmiş herkes gözyaşlarına boğulmuştu. O, gözyaşlarını sildi kendini bir parça toplayıp konuşmasına devam etti. “Öyle bir program yapalım ki göremeyen görebilsin, yazamayan yazabilsin. Madem postanelere gitmiyoruz e postalarımızla ifade edebilelim kendimizi. El işaretleriyle anlattığımızı yazıya dönüştürebilen, görmeyen birinin epostalarını sesli duyabilmesini ve sesli cevap verebilmesini sağlayabilen bir sistem oluşturalım. Bu dünyadan soyutlanan insanlara bari orda güzel bir hayat oluşturalım. Var olduklarını hissettirelim.” Toplantı masasının çevresinde dolaşmaya başladı ve masanın bir yerinde durarak masaya doğru eğildi. “Ee, geriye ne kalıyor?” Uzun süredir devam eden suskunluk hala varlığını koruyordu. Oturan tüm arkadaşlarının üzerinden işaret parmağını geçirdi. “Sevgi” dedi. “Onu da bir zahmet biz oluşturalım.” Söyleyecekleri bitmişti, mektubunu öptü, ceketinin cebine koydu ve odadan çıktı.

Müdürün yüzündeki şaşkın ifade, mutluluğa dönüştü. Diğerleri ise sessizlik içinde vicdani mahkemelerinde kendilerini yargılıyorlardı. Herkes odadan ayrılıp masalarına dönmeye başladı. Masasına dönen herkesin ilk yaptığı şey, toplantıda önlerine konan mektubu okumaktı. Mektupta sadece bir cümle vardı:

“Sevmeme engelini kaldırmanın tam zamanı değil mi?”

